

Kuusikulmainen mutteri metallisessa lattiassa painaa hänen kasvojaan. Hän avaa silmänsä patjan alta, itse käärittynä lakanaan, murahtaen vielä puoliunisena. Pari kaljapulloa lentää patjan mukana hänen noustessaan, onneksi ne ovat tyhjiä. "Mitä kello...?" Hän hieraisee möhnät pois silmistään ja totuttelee hetken valoon joka jäi yöksi päälle. "Hirveä olo." Hän suuntaa sukanpohjissa narskuvien sipsinmurusten päältä suoraan vessaan aamutarpeille, jonne hän melkein nukahtaa katsellessaan asunnon steriilivalkeisia tylsiä seiniä. Hän aikoo pestä hampaansa, mutta unissaan, ja hieman krapulapäissään, menee ja tönäisee hammasharjan suoraan pyttyyn, jota seuraa hieman ylidramaattinen karjaisu. "Ei!" Hän noukkii harjan varovasti sinisestä vedestä, varoen ettei koske veteen. Muovinen harja kirjaimellisesti sulaa hänen käsiinsä. "Lianpoistoainetta..." Hän heittää sen roskeen ja avaa hanan. Samaa sinistä vettä valuu lavuaariin. "...jota koko järjestelmä täynnä." Hän vain päästää syvän huokaisun. Hän suuntaa keittiöön olo-/työ-/makuuhuoneen läpi. Tilanne jääkaapissakaan ei näytä hyvältä. Puoliksi syöty homeinen kinkkuleipä ilman voita johon ei ollut varaa, kaksi pulloa Jaxosin hirveän makuista olutta ja kananmuna, sekin luultavasti vanha. "Onneksi on sentään litra juomavettä... Missä?" Hän tutkii pienen kaapin pariin kertaan mutta ei näe nestettä missään. "Jossakin se on." Hän iskee oven kiinni ja vilkaisee nopeasti hädin tuskin kahdelle ihmiselle tarkoitetun keittiön läpi. Pöydällä näkyy läpinäkyvä kanisteri kirkasta vettä. "Jäi lämpimään..." Hän hieraisee naamaansa ja tummia hiuksiaan yrittäen rauhoittua, mutta ei pysty enää. Hän iskee nyrkillään seinässä olevaan kaiuttimeen. "Kutsuiteko, komentaja?" Kaiuttimesta kuuluu naisen ääni hieman metallisella soinnulla. "Hetä Kerriin, ota yhteys Eknipotin kentälle! Täällä tulee kohta hulluksi! Ja tilaa kymmenen hampurilaista ja parikymmentä litraa vettä jotta saan ne heti tullessa, kuolen nälkään." "Selvä, komentaja." Koko huone heilahtaa hieman. Hän suuntaa makuuhuoneen kautta viimeiseen huoneeseen, ja istahtaa pehmeälle nahkatuolille. Edessä on pitkä näppäimistö täynnä karkkipapereita ja puoliksi syötyjä kaikenvärisiä namuja jotka hän vain heivaa pois konsolin päältä. Koko huone heilahtaa taas. Hän painaa muutamaa nappia ja metallikaihtimet väistyvät ikkunan edestä avaten näkymän rajattomaan pimeyteen, jota asuttavat tuhannet valot. Työntöraketit kääntävät aluksen melkein kokonaan ympäri vihreän planeetan, ja sen takana parinsadan ja yli viidensadan kilometrin päässä olevien tähtien, Neol ja Noe, tullessa näkyviin. "Mitä kello on Eknipotissa?" "105... 02:49 Maan aikaa, aamuyö, komentaja." "Hyvä, ei ainakaan ole paljon kiirejä ja ihmisiä. Ilmoita kun tulli ottaa yhteyttä." Hän menee pukeutumaan olohuoneeseen, kunhan vain löytää likaisen hupparin ja farkut sekasorrosta. "Kiireellinen viesti, komentaja. Tuntematon alus havaittu kohteessa G2406-5C, komentaja." Hän pysähtyy kuin seinään. "Kerrin kuun luona? Pystytkö analysoimaan alusta?" "Ei minkään tunnetun eliön valmistamaa materiaalia. Tilavuus on noin neljäsataaviisikymmentä kuutiokilometriä." "Neljäsataa?" Leveän hymyn noustessa huulille hän kirkastuu hetkessä. "Se se on! Heti sinne ennen kuin se katoaa taas!" Hän vetää housut jalkaan ja juoksee ohjaamoon. Alus kääntyy hieman samalla kun koneet käynnistyvät ja lähtevät kuljettamaan alusta eteenpäin. Verrattain iso kuu Kerrin aurinkoisella puolella suurenee koko ajan. Aluksen päästessä kuun läheisyyteen sen toiselta puolelta paljastuu hiljalleen jylhä satoja kilometrejä pitkä pikimusta avaruusalus. On kuin kirkkaus kahdesta tähdestä, kaukaisista tuikkivista valoista ja jopa pimeä avaruus joka puolella katoaisivat yhteen pohjattomaan tyhjiöön. "Terra... Siitä on niin kauan." Hänen äänessään kuuluu melkein nostalginen vivahde. "Energiapiikki havaittu tuntemattoman aluksen keskellä, komentaja." "Siirtyykö se? Ota heti tunniste ja peruuta, edes Arma ei kestä mustan aukon panovoimaa." Hän alkaa näppäillä näppäimistöään auttaakseen

paikantamisessa. "En anna sen mennä nyt hukkaan, en odota toista vuosisataa." Musta valoa vääristävä pyörre muodostuu avaruuteen Terran ympärille. Sen vetovoima on niin suuri, että se repii palasen Kerrin kuustakin irti. "Tästä kiirit ei varmasti tykkää," hän naurahtaa katsellessaan palasen imeytyvän mustaan aukkoon. "Elämän merkkejä havaittu tuntemattomassa aluksessa, komentaja." "Missä?" Hän melkein pomppaa ylös katsoakseen nopeasti jokaisen ikkunan läpi parhaansa mukaan. Valon heijastaessa aluksen kylkeä pitkin yhdessä ylemmistä huoneista vilahtaa tumma ihmisen muotoinen siluetti, mutta Terra ehtii kadota pimeyteen ennen kuin hän ehtii tehdä mitään. Aukko avaruudessa painuu kasaan häipyen tyhjyyteen. "Emeralda..." Hän rojahtaa tuolilleen. "Hän on vielä siellä... Jos sait tunnisteiden, laske seuraava ilmestymiskohta." "Laskettu, komentaja. R360--... seitsemästä yhteentoista päivän sisällä, tarkkoja koordinaatteja mahdoton laskea, komentaja." "R? Maan suunnassa? Miksi nyt?" Hän hieraisee hieman leukaansa miettiessään matkan pituutta. "Kestää viikon päästä Auringon tähtijärjestelmään, ja pitää vielä hankkia rahaa ja ruokaa Kerristä, voi mennä tiukoille. Mutta jos menetän sen siellä, voi kestää vuosia että yhtä hyvä sattuma käy kuin tänään. Kauanko Arman kivi vielä kestää?" "Viisi viikkoa jos pysymme Noen tähtijärjestelmässä, Auringon tähtijärjestelmässä kahdeksantoista päivää, komentaja." "Sen pitäisi riittää isommallakin teholla, eipähän siitä tarvitse huolehtia vielä. Mutta nyt Eknipotiin. Minä menen levähtämään hetkeksi." On vuosi 3709 Maan aikaa. Vuonna 3215 odottamattomien tapahtumien seurauksena Maa tuhoutui. Sen uumenista nousi luultavasti satoja miljoonia vuosia vanha tähtilaiva, Terra. Arviolta sataneljäkymmentä miljoonaa ihmistä kuoli, kuten myös muutamia tuhansia muita eri olentoja Linnunradan galaktisesta systeemistä, jotka olivat tulleet asumaan Maahan. Suurin osa ihmisistä ja muista olivat jo lähteneet sitä ennen pois planeetan huononevien olosuhteiden tähden. Vain kaksi henkilöä sadastaneljästäkymmenestä miljoonasta selviytyi tuosta tuhosta, Emeralda, ja Zack Halgren. Arma saavuttaa Kerrin ilmakehän muutaman kymmenen minuutin päästä. Kova torven tärähdys kaiuttimista säikäyttää Zackin hereille ohuelta patjaltaan karjahduksen kera. "Saavutimme Kerrin ilmakehän, komentaja." Sydän jyskyttää vieläkin. "Muistuta, että korvaan sinut... kunhan ensin saan rahaa." "Viesti tallennettu... viesti tuhottu tuntemattoman virheen vuoksi, komentaja." "Jumalauta... Pyydä vain laskeutumislupaa ja turpa sitten kiinni, en halua Tadriffin tapausta uudelleen." "Mutta ilmatorjuntatykkien väistely oli mielestäni huvit..." Zack iskee nyrkillään seinässä olevaa konsolia ja naisen ääni lakkaa. Hän hoippuu vieläkin unissaan ohjaamon tuolille, valmiina ajamaan alusta itse. "Laskeutumislupa myönnetty... kyllä se näköjään jotakin osaa tehdä." Ikkunasuojuus aukeaa. Suorastaan massiivinen kaupunki, Eknipot, avautuu eteen. Zack pujottelee pienellä aluksellaan halleja kohti tuhansien metrien korkuisten kerrostalojen lomasta jotka hipovat aina pilvetöntä Kerrin sinipunaista taivasta. Talojen alaosat ovat täysin vihreän kasviston peitossa, hyvin harva edes asuu niin alhaalla enää. Hallitsematon kasvillisuus on pakottanut Eknipotin asukkaat rakentamaan vain ylemmän ja ylemmäs. Tosin yksi kasvi on kasvanut ylös asti. Kymmenet pikimustat kukat ohuilla punaisilla raidoilla peittävät Eknipotin kerrostaloja joka puolelta. Ne ovat yökukkia jotka puhkeavat nappuun aina auringon laskiessa. Eknipot on suurin kaupunki Linnunradalla. Tämä on suurimmaksi osaksi Vul kiirin, Kerrin hallituksen ansiota, jotka siirtävät kaikki resurssit kasvattamaan Eknipotia. Koko muu planeetta onkin suurimmaksi osaksi asumiskelvotonta maata. Zack ohjaa Arman satojen muiden alusten mukana isoihin hangareihin jotka käsittelevät tuhansia laivoja päivittäin. Hallien alaosissa kasviston peitossa näkyy hajonneita, satoja vuosia vanhoja koneita. Ne ovat kolonisaatioaluksia, miljoonia ihmisiä kantavia laivoja, joilla suurin osa ihmisistä lähti Maasta pois vuoden 2100 aikoihin planeetan pinnan alkaessa kuolla. Kerr on yksi planeetoista joille ihmiset aikoinaan päätyivät. Hän

laskeutuu hopeisella aluksella melko tiheään pysäköidylle parkkipaikalle, siipi melkein raapaisee viereistä konetta. Nuori poika odottaa aluksen ulkopuolella, kassillinen hampurilaisia kädessään, Zackin astellessa portaita alas. "Missä vesi?" Zack kysyy levitellen käsiään. "Emme toimita vettä," poika vastaa. "Tässä ruokanne, se tekee 79,90 oria." Poika ojentaa kassin asiakkaalleen joka heti työntää päänsä melkein kokonaan pussiin vetäen syvän nuuhkaisun. "Tuoksuu hyvältä... Hei, onhan ne ihmisten tekemiä? En halua mitään ötököitä." "Ihmisten." "Hyvä." Zack lykkää muutaman setelin lompakostaan pojan käsiin. "Siinä on kahdeksankymppiä. Olen anteliaalla tuulella joten pidä loput." Zack vain taputtaa hieman hämillään olevaa pojua selkään ja lähtee terminaalia kohti mehevä juustohampurilainen käsissään. Halli on täynnä ihmisiä ja kiirejä, Kerrin alkuperäisasukkaita, jopa yöaikaan. Heidän kehot ovat normaalin kokoista aikuista lähes puoli metriä pidempiä ja paljon solakampia. Varsinkin kolmisormiset kädet ovat pitkiä. Kiirien suomukas iho vaihtelee vihreän, sinertävän ja hieman punertavan välillä, ja melkein jokaisella on solakkaa niskaa pitkin menevät hiuksia muistuttavat haivenet. He elävät hieman yli kolmesataa vuotta vanhaksi, noin sata vuotta enemmän kuin ihmiset. Zack ei pääse kovinkaan kauas massojen keskellä kun hälytysäänet ympäri hangaaria pärähtävät soimaan. Kaikki evakuoituvat nopeasti, mutta Zack vain jää paikalleen syömään jo kolmatta hampurilaista. "Toivottavasti eivät huomanneet tekoälyä..." Hän löytää mukavan puupenkin läheltä jonne hän istahtaa odottelemaan, ja kuuntelemaan tyhjän terminaalin hiljaisuutta. Ei kestä kauaakaan kun aukko aukeaa katottoman hallin ylle tylsänhopean aluksen tullessa ulos hyperavaruudesta koneet mylvien. "Varjoliiton sotalaiva? Mitä ne nyt haluavat?" Zack ei näytä yhtään huolestuneelta, vaan käyttäytyy kuin tämä olisi vain pieni vaiva. Alus sammuttaa melkein kaikki koneensa ja pysäköi ylös. Laivan päältä tippuu Zackin ympärille kymmenkunta putkiloa jotka aukeavat luoden pienen gravitaatiomanipulaattorikentän. Saman verran sotilaita, yli puolet ihmisiä ja loput kiirejä, päällään jotenkuten ympäristöön sulautuvat nanopuvut ja selässään kiväärit, tippuu turvallisesti alas. Kaikki paitsi yksi ottavat aseet heti selästään ja tähtäävät Zackia jota ei vain näytä kiinnostavan. Yhdellä kiireistä on hieman erilainen asu, ohuet olkasuojukset kullatuilla tähdillä ja raidoilla. Luultavasti komentaja. "Toitteko juotavaa?" Zack huikkaa komentajalle. "Näistä tulee aika pirun jano." "Ei ole pelleilyn aika, Halgren," komentaja sanoo aika korkealla äänellä. "Tunnistimme aluksesi Terran läheisyydessä. Sait varmasti tietoosi mihin se on matkalla sen pirun tekoälysi avulla." Kiirit eivät osaa sanoa s-kirjainta kunnolla joten he kuulostavat hieman oudoilta. "Ette kai tuoneet sitä hirveää Jaxosin olutta? Minulla on jo pari pulloa mutta ei sitä kestä juoda ellei ole jo tarpeeksi kännissä tai haluaa oksentaa... Tai molempia mistä kukin nyt tykkää." "Otamme sinut voimalla takaisin jos vastustat." "Jonnekin Aurinkoa kohti." Zack ottaa ison haukun purilaisestaan. "Ob buuden dosi hybää!" hän mongertaa suu täynnä. "Habu... haluatko palan, Crain?" "Elä puhu ruoka suussa! Ja palaako se Maan luokse? Miksi nyt?" "Mistä minä sen tietäisin, en tiedä mitä se ajattelee jos mitään. Oliko teillä jotakin oikeaa asiaakin, minulla tulee kohta kiire kun pitäisi hankkia rahaa ja ruokaa matkalle." "Aiot siis palata Maahan... Jos rahaa haluat meillä olisi tehtävä." Zack meinaa tukehtua lihapalaseen ja joutuu yskimään sen ulos. "Haluatte minulta apua?" Hän vaikuttaa ihan yllättyneeltä. "Tiedätte kyllä että otan teidät alas heti kun tilaisuus käy." "Tehtävä on Galreyssä." Hampaat ovat jo melkein haukanneet palan hampurilaisesta kun Zack pysähtyy. "Kuolleella planeetalla... Anna kun arvaan, Veania Mein kirjastossa?" "Partio katosi tehdessä tutkimusta planeetan lähetyvillä, alus tippui suoraan kirjastoon ja heistä ei ole kuulunut sen jälkeen. Saat hakea heidät takaisin." "He ovat jo kuolleet... mutta ette haluakaan heitä elävänä? Heillä on jotain mukana." "Elintärkeää dataa, ja lukuisia näytteitä Galreystä jotka en usko kiinnostavan sinua, emme pyytäisi sinua jos

arvelisimme yhtään että haluaisit ne. Jos haet kohteesi, saat niin paljon ruokaa kuin haluat ja tarpeeksi rahaa, se onkin sopivasti matkalla Auringon tähtijärjestelmään.” ”Mikäs siinä. Mutta saatte antaa oreja etukäteen, tarvitsen kunnon suihkun ja veden vaihdon Armasta. Ja hammasharjani meni sulamaan vessanpyttyyn.” Komentaja kaivaa taskustaan muutaman setelin jotka hän ojentaa Zackille. ”Siinä tonni. Ja vaihda vaatteet, haiset hirveälle.” ”Kiva nähdä sinuakin.”